

Supplementblade til alle danskprentede Tidsskrifter.

Nr 22.

Onsdagen den 3die Juli.

1839.

Bidrag til og Subscription paa dette Ugeskrift, af historisk, æstetisk, literarisk, critisk, og artistisk Indhold, som koster i Afdel. kvartaliter, modtages hos Redactoren og Udgiveren, Overrigscommissair M. Chr. Øst (Kl. 9—11 og 3—5), i Køllegaden ved Helligegeistes Kirke, Nr. 136, 1ste Sal.

En besynderlig Variant.

I Bogen: Thorvaldsen og hans Værker, anføres iblandt disse Gravmælet over Augusta Böhmer, og siges derom: „Hendes tidlige Død var ledsoget af Biomstændgheder, der gav Thorvaldsen Anledning til en af hans skjønneste Compositioner. Da nemlig Moderens Liv, uvist i hvilket Åar, truedes af en svær Sygdom, forte den kærlige Datter hende til Sundhedsbronnen ved Bocklet, i Nærheden af Würzburg, og pleiede hende med en saa opfrende Anstrengelse, at hun derved paadrog sig en Sygdom, som bortrev hende, paa samme Tid som Moderen ved hendes Pleie var blevet helbredet.“

Ikke saa tragik, men snarere tragicomisk lyder Fortællingen om hendes Død i Allgemeine deutsche Bibliothek B. 78, St. 1, Heft 1—4, S. 33. Tomfru Böhmer, hedder det her, et ungts Fruentimmer paa 15 Åar, reiste med hendes Moder i Sommeren 1800 til Badet i Becklet i Franken. Der blev hun, da hun begyndte at menstruere, syg af Blodgang. Hun behandledes af en derværende duelig og i Lægekonsten forstandig Mand, Overchirurgus Büchler. Dr. Schelling kom, da Sygdommen havde varet nogle Dage, til Bocklet, forkastede hendes hidtilværende Læges Kur, stafede ham af, forordnede den Syge Opium, besalede, at hun skulle drinke Vin — og — den Syge døde. Hun blev idealistisk kurert, men døde reel.

Dr. Schelling funde dog ikke tilstæds for Ovalsalveri. Thi han havde erhvervet sig Ret til ustraffet i hele Verden at slaae Folk ihiel, idet han kort tilforn var blevet Doctor medicinae i Landshut, paa en Tid, da man for den medicinske Doctorgrad disputerede over saadanne Thesis'er af den transcendentale Idealismus og den saakaldte Naturvidenskab, som følgende ere: „Medicinens Tendents er Tendents til Konsten; Lægen kan kun ved Originalitet opfoere sig til Konsten at helbrede, thi kun det Originale har Realitet, og Tendents

til Konsten. — I Medicinen gisler det Omvendte af Plastiken: hist ere de Nye gamle, her de Gamle immer nye. — Menneske-Organismen er den højest Meta-morphose af den mindre cohærente Metalrad. — Intensitets-Graden af den dyriske Varme er nødvendig bestemt ved Stedet, som Dyret indtager paa Stoffspolea. — Organismus staar under den krumme Linies Schema. — I Menneske's Hjerne er Jordens Underste udfoldet. — Blodet er en fluctuerende Magnet, som hvert Diblik igjen vækker den uddeende Duplicitet. — Det er en Bildfarelse, at sætte Fodsels hjelpe Hensigt i Forlosningen. — Hvo som engang vil construere Sygdom, maa construere sig den under Form af Hypotenusens Kvadrat. — Et sandt medicinsk System maa være excentrisk. — Parabelen er Symbol af al Naturforskning. — Alt Organisk staar under Ellipsens Schema. — Sygdoms-Phænomenerne maae construeres efter Læstangens Theori. — Lægen skal, som Læge, hverken opstrede som Naturens Tiener eller Herre, men som Naturen selv. Han er, som saadan, Lys i den høiere Potens, den anden Sol, derfor Apols Mythus. Paa den delphiske Trefod af Physikkens tre Kategorier staar Lægen som begeistret Pythia og Guddommens Representant.“

Det eneste forstandige i al denne Galimatias er den Paastand, at i Plastiken de Gamle immer ere nye, en uomtvistelig Paastand, da ingen nyere Bildhugger endnu har taget Loven fra de Gamles Bildhuggere, Winckelmann, talende om Sculpturen, endog siger, at hvad der behager ved nyere Værker, bliver øste, efter opnaaet sandt Kundskab om Antikens Skueheder, modbydligt, og at den eneste Vej for os til at blive uefterliggende, er de Gamles Efterligning. Men at efterligne dem er umuligt for den, der ikke forstaaer dem. Hvor lidet de her forstaaes, det fremgaer af den Decorations-Plan til Universiteitsbygningens Torhal, som er forstyrret i dette Blads Nr. 15, 16, 17.